

Syli spěval,
Pilnje dželal,
Stronja cje
Sswójbný statot,
A twój kwyatot
Srđny je.

Sa stav sprózny
Napoj mózny
Luboscž ma;
Bóh pak kwyerny
Psches spať mérny
Czertwoścž da.

Rjech ty spěwasch,
Sswérne dželasch
Wschéne dny;
Džen pak kwyathy,
Duschi daty,
Wotpocžti ty.

S njebjesh mana
Rjech czi kymana
Žiwnoscž je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh woda,
Woschew cje!

F.

Serbiske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu žobotu w Ssmolerjez knihiczschezerni w Budyschinje a je tam ja schtwórlstetu pshedplatu 40 np. dostacéz.

24. njedžela po kwy. Trojizi.

Galat. 6, 7—9.

„Schtož cžlowjek býje, to budže wón tež žnječž!“

Lubý cžitarjo! Twoja najwjetscha staroscž w tutym žiwjenju ma bycž, so mohl jumu tež kobo žnječž bjes pshedestacea. Wsché twoje myšle, prózowanja a modlitwy dýrbja ho na tónle twój wotyknjeny kónz složowacž. Tola jeli čzesch jón w swojim czažu dozpicž, dha masch ho pshede wschém wo prawy wužyw staracz, pshetož schtož cžlowjek býje, to budže wón tež žnječž! Schtož na swoje cželo býje, budže wot cžela slázenje žnječž; schtož pak na ducha býje, budže wot ducha węczne žiwjenje žnječž.

Hdjež ho wo wužywaniu rěči, dýrbimy tež na býmjo a na rolu myšlicž. Pohladajmy po naschim tefscež najprjedy na hubjene býmjo a na hubjenu rolu!

Ssyimjo, kotrež ty, lubý cžitarjo, na semi rošbýwasch, su twoje myšle, twoje požadanja, twoje modlitwy, twoje słowa, twoje skutki. Jeli so wschó twoje požadanie jow delach na semi wostawa, hdjež ho wono jeno wjereži wokolo pjenjes a wobłedzenstwa, wokolo cžescze pshed žwétom, wokolo wježela a lóščta, s jenym słowom, wokolo sejskeho cželnego derjehicža, dha je to hubjene býmjo. Wschitke lohkomyšlne, njecžiste, selhańne, ludańskie a hanjeriske słowa su hubjene býmjo, býmjo czerńjow a wóstow. Wsché skutki, tiž nježju s Boha a k Božej cžesczi cžinjene, su hubjene býmjo.

A schto je nětko ta hubjena rola, na kotruž wschitko tajkele býmjo wužywach? To je twoje cželo. Ty masch w ſebi dželeneho cžlowjeka: cžlowjeka Božeho a cžlowjeka žwětneho abo cželnego. Hdjež ho ty s myšlemi ſamoprawdoſcze, hordoscze, wjeczenja heležisich a nad wobrasami ſwojego hrěschneho lóščta wježelisich, dha pada twoje býmjo na cželo, kotrež ma nad tym ſwoje spodobanje. Cželo ho w tebi ſměje pſchi poradženej kzi, pſchi njezvčinym žorče, pſchi wótrym a njeſuboſcžinym ſudženju bližscheho. Twój cželny cžlowjek wýška, hdjež su ſwoju ſlu radu wuwojedl a hdjež je ho czi twój hrěch poradžil. S teho wěsch, so su na cželo být; pshetož kózde pshetře ſchrenje je wužyw na ſame twoje cželo.

Kózdy tajki wužyw pak je tež wužměšchenje Bože. Ty su Bože džecžo, ale na ſwět a cželo powěſchech ſwoju wutrobu. S tym wužměšchujesch ſwoje njebjeske ſempſchiindženje a cžerisich tež ſměch ſe ſwojim Wótzem w njebjeszech. Tola njemol ho, Bóh ho njeda ſa ſměch měcz! Schtož býjesch, to žnějesch. Twój hrěch ho napožledku pshetřivo tebi ſamemu wobroczi. S cžimž su hrěschil, s tym su khostau. Tola ſa malym ſudom, kotrež ho hižo w ſlych ſczehwłach hrěcha poſkuje, kroczi mózne Boži wulki ſud! Twoja wutroba bije pshetřo ſlabſcho po hnadle a ty wumrjesch, prjedy hacž su k wobroczenju pſchischoł. Te žně ſu tu, a tón ſenjes cze žněje, kajkehož tebje namałka. Ty su ſtwjelzo s hlučim klošom; wón nima nicžo w tebi, nicžo ſa ſwoju bróžen. Te žně ſu tu, a ty dýrbisich žnječž. Ty su na ſwoje cželo wužywäl, nětk budžesich wot cžela slázenje žnječž.

Tebi běchu bohate žně pšchidželene a řkhowane; ale ty by
šo se sachodnym lóštom spokojil, a nětko žnějesch sa to
wěczne řatamanstwo. Mój křesćijano, tajki tola njedýrbi
tvój kónz býč? Dúž wobrocžmý šo k wopíšanju druhého
žiwjenja!

Sswjatyj japoschtol Pawoł pisze dale: „Schtož pał
na ducha ſyje, budže wot ducha žnječ wěczne žiwjenje.
Njedajče nam pał pſchi našim dobrym czinjenju wustacž,
pſchetož w ſwojim čaſzu budžem tež žnječ bjes pſche-
ſtacž. Kotry je nětko wužyw k wěcznemu žiwjenju?
D o b r e dýrbimy cziniež a to najprjedy nutſkach w naſ.
Dobre czinisch, hdvž jako ſube džeczo Bože jeho ſłowu
wěriſch a ſo wot jeho hnady czahnuč dawasch; hdvž
masch ſwoje wjeſele nad tym ſenjemu a ſo nad jeho
ſlowom a nad jeho wěcznej radu twojeje ſbóžnoſcze
ſradujesch; hdvž ſo wſchědnie w czichej ponížnoſczi jemu
podawasch a woprujesch; hdvž w horzej, wérjazej modlitwe
ſwoju wutrobu pſched nim wſchědnie wužypujesch; hdvž
Božemu ſlowu w twojim domje bydlicž dawasch a tule
jedž dufche tež druhim poſtiežujesch; hdvž ſwojemu bratrej,
kif je ſo wot někajkeho pada pſchelhwatacž dał, ſažo horje
pomhaſch ſi cžichim duchom; hdvž ſežerpliſie cžerpiſch a
ſwój napołożeny kſchiz nožysch ſi cžeſci Božej; hdvž
wſchitko, ſchtož czinisch ſe ſlowami a ſe ſlukfami, w mjenje
Jeſom Chrysta czinisch; hdvž na to myſlisch, ſchtož wérne,
ſchtož cžekne, ſchtož prawe, ſchtož pózciwe, ſchtož luboſne,
ſchtož kħwalobne je. To wſchitko je křesćijanow wužyw.

Schtož je ſi Boha, to ſo tež k Bohu wróči. Boža
wutroba a Boža rada je to polo, do kotrehož ſwoje
ſymieschka wužywach. To je najkraſniſcha a najplóniſcha
rola, kif ſo jeno ſamakacž hodži. Wjeſele je hižom pſchi
býču. Džeczo Bože ſo ſraduje wſchitko ſwojeho žiwjenja.
W ſwojim čaſzu pał jemu ſi jeho wužywov wraſne
plody ſeſkhađeju; pſchetož Boh jim tycze a ſroſzenje dawa.
Dúž njewuſtawaj a ſežerpliſie cžakoj. Myſl ſebi na žně.
Twój Boh chze žnječ. Ty dýrbis chze ſežerpliſie cžakoj. Twój
pał dýrbis tež žnječ. Schtož by wéril, ſchtož by
ſo modlił, ſchtož by dobreho ežiňil, to wſchitko je tebi
twój Boh w njebjeſach ſkhował. O to budža žně, hdvž
požledni króč polne wodacze wſchitkach ſwojich hréchow
doſtanjem; hdvž ſwoju staru womaſanu draſtu na wěczne
wotpołożimy; hdvž zyle ſuamjo Bože ſažo ſapſhimnjemy;
hdvž zyl mér Boži naſche dufche napjelni; hdvž teho
ſenje ſohadamy, kajkiž je; hdvž budže ſbóžnoſcž wſchitkach
ſbóžnych tež nam data! A to budža žně bjes pſchecſtacž a!

Dúž wuſwol ſebi, luby cžitarjo, hacž chzesch na cželo
býč a ſkaženje žnječ, abo hacž chzesch na ducha býč a
wěczne žiwjenje žnječ. Boh cži pomhaſ a roſźwěcž cže
ſe ſwojim ſwiatym Duchom, ſo prawje a twjerdže wuſwolisch.

Hamjen.

Daſch ſo dneſej bjes modlitwy pominięcž?

Pſchekupz Hähnel w Annabergu da pſchi pſchibližowanju
ſmijercze hiſchče juſu wſchitkim ſwojim džeczom k ſmijertnemu
ložej pſchińc a džesche k nim: Juſu w ſwojich młodych létach
cžinjach pſchekupſke pucžowanje. Mój wós dýrbiesche kħwiležicžku
ſtejo woſtač, cžehož dla ja do zyrkwe, w kotrejž bě runje Boža
klužba, ſastupich. Duchowny rěčesche runje wo ſbóžnoſcž a žohno-
wunju modlitwy, a woſpjetowaſche wjazh króč ſlowa: Džen bjes
modlitwy je džen bjes žohnowanja!“ Wot teho čaſza ſem mi
tute ſlowa wjazh ſi wutroby njepſchindžechu. Sſredž próž a
ſtrachosčow ſwojego poſdžiſcheho žiwjenja ſyム ſhonil, ſo jenož
ſ modlitwy prawy ſnutſkowny mér a wjeſelioſcž, wutrobitoſcž a

móz, žohnowanje a tycze na naſche ſlowa a ſlukti wuſhadža.
Modlitwa njedawa pał jenož prawu móz a wutrobitoſcž w žiwje-
nju, ale tež we wumrječu. Pſchetož Boh, k kotremuž móz duch
nětk póndže, je mi pſches modlitwu hižo dawno luby bliſkoſnaty
pſchecžel, kotrehož woblicžo ſyム wſchědnie w ſlaboſeži cžela pytał
a nětko ſo kředža mjes hoſcežemi ſmijercze wulžy wjeſelu, ſo
nětk ſkonečnje tute ſube, tak husto pytane woblicžo bóřy w duchu
namakam a woſladam. Někole, hdz̄ ja na pſchetož ſi tuteho
ſwěta a wot waž, moji ſubi, póndu, njewém wam ničo kraſni-
ſchego ſawostajicž, hacž napominanje k modlenju, pſchetož ſi mod-
litwu a w modlitwie macze wſchitko, ſchtož mózecze ſebi ſa čaſh
a wěcznoſcž droheho žadacž! — Mój Božo a móz ſenje, ty by
mje prjedy ſuboval, a ja ſyム cže tež we wſchitkach ſwojich ſla-
boſežach a hréchach ſuboval. Daj mi hiſchče juſu, prjedy hacž
wot tudy póndu, wot wſchitkach ſwojich a w jich mjenje te ſlowa
prajiež: „Ja a móz dom chzem ſenu ſlužicž!“ Daj ty
jo hiſchče ſa požlednim ſkonečnju moju modlitwu býč, ſo by
býkde mjeno Jeſuſowe a jeho Bójska móz ženje ſi wutrobow a
wot hubow mojich džeczí a džecidžecži ſo njeſdalilo! Daj ty
w tuthym domje poſběhujene ruzy a wutroby w modlitwie k tebi
wſchědnie a pſchetož, a erty k pſchipowjedanju twojeje cžescze.
Potom budžesch ty Boh mojich a woni budža twój lud!

Pola teho ſenje ſe ſomoz a twoje požohnowanje na twojim
ludu! Ps. 3, 6.

Twar na Boha!

Twar, o moja duscha,
Twar na Boha!
Wera jemu kluſcha,
Pomož ſa wſchěch ma.
Budž bjes stracha,
Ranje ſeſkhađa;
Po ſymje cže wita
Kraſnoſcž naſeča.
Hdvž wichor duje,
Kſchiz naſtawa,
Dha cže wobarnuje
Móz ſenjeſowa.

Twar, o moja duscha,
Twar na Boha!
Wera jemu kluſcha,
Pomož ſa wſchěch ma.
Sswet roſivalcze,
S nami Wjerſchny je;
Wjetſcha džzli Boh ſenje
Muſa njebudže.
O wěczna ſwěra,
Schkit we nuſy,
Pomhaſ, hdz̄ je wera,
Ty ſwěrny by!

F.

Pucžowanje po Božim piſmje

abo

taſle myſle nadendžech, Bože ſlowo cžitajo.

Podaſa ſwěrny cžitar „Pomhaſ Boh-a“.

1. ſnihi Mojsažowe, 45. ſtarw.

(Poſkracžowanje.)

6. Pſchetož dwě lečze hakle ſtej, ſo je drohota byla w kraju;
a je hiſchče pječ ſet, w kotrejž ſo njebudže woracž ani žnječ.
S dotalneje nuſy mózecze ſpōſnačž, ſo by bjeſe Božeje woſebiteje
pomozy po wami bylo; wuž ſwěrny wſchitzu dýrbjeli hłoda wu-
mrjecž.

7. Ale Boh je ſpožciwſchi, ſo ſe ſe mje pſchedali, pomož pſchi-
hotowaſ, ſwolizh do teho je mje prjedy waž ſem pónkał, ſo by
waž wuſhowaſ na ſemi w poſchitkownej a njepſchecſtawajej nuſy,
hdz̄ budža druſy ſahubicž; ale waſche žiwjenje je wumohl pſches
wulke wumozjenje; zyle woſebicze je wſcho ſarjadowaſ, hladajz ſa
waž, dokelž ſe ſe wuž jeho wuſwoleny narod na ſemi, kotrež chžiſche
zyle woſebicze wuſhowačž.

8. Pschetoż tak je jaźne, wój njejszež hem póżali, ale Bóh, kotryž je nje Faraonej sa wózta, sa wózowskoho radžicžerja postajil, a sa knjesa nad wschitkim Egyptowskim krajom.

Sswiate stawisny sjiwja w Jósefowych stawisnach wschitku swoju dołojnosć; tu pschi sažowidzenju pał žněja swoju najwjetschu zławu. Wscho je pschiroda, wscho duch, wscho wumjelstwo, tute tsi su tu jene, a kóžde słowo je, jako byle wukupane w kylsach żobuzarowanja, w krwi luboscze a we winu wježelosćze. Podłożk tuteje kražneje stawisny je kražnosć Chrystuska, kotrež po wschęch stronach swoju njejsku żwielosć nad njej wuliwa. Pschetoż kaž je Žuda Jósefa, tak je židowski lud Jezusa pohanam podał, a też stawisna tutej bratrowskiej pscheradże snapshcęska stejaza wuńdze něhdyn, so budža ho cžlowjekoo konicz psched hłubokoſcę Božego mudroſcę a Božego pōsnacza.

Pscherada Izabowych żynow, k njejsku wołaza, njeje niežo druhe, kiba rada a skutk Boži, so byschtej bylej wukhowańej Egyptowſki a Izraelſki dom. Tak je ho Izrael pscheradeli na krwi praweho a żwiateho wotrocza Božego, kotryž njebe wuschol i zusby, ale i doma Izraelſkeho, a runje to je rada Boža byla, domiž je żwet saložil, a teho dla je byla se sbožom sa wschón żwet. Tak je sažalka njevěra Izraelſka byla i durjemi, psches kotrež je wježela powjescz wo Sbóžniku wuschla k pohanam. Kaž pał je pscheradzeń Žosef naiprzedny był i kniesom nad Egyptowſku, a kaž je jako taki Egyptowſku wukhował psched sahubienjom, hdyz nan hižo měnjesche, so je żyn njebo, a hdyz bratſja kłodzachu w pokleczu hręcha, tak je też Chrystus kłichowanym był i wopredka i kralom mjes pohanami, hdyz jeho bratſja pod putami jeho krwě, kotrež ho i njejsku wołasche, se żadwelowazej wutrobu dale w czemnoſci bludža. Hdyz pał cžaž ſeńdze, so je wón wschęch pohanow dowiedł do kraleſtwa wumrozenja wot żmiercze, potom budże ho pōsnacž dačž żwojim bratram, hdyz nichtón zusy njebudže pschi nich, potom budże wscha Egyptowſka ſhonicz, so je knies Egyptowſki żyn a brat Izraelſki.

9. Dha khwataječe a cžehńeče horje k mojemu nanej, dawno sa wami se žedžiwosću ho roshladowazemu, so njeby ho dale dleje wo Benjamina a wo waž strachował, a pschinječe jemu pödla wježelu powjescz, prajizh: Tak da tebi Žosef, twój żyn, powjedzieč: Bóh je nje ja kniesa po wschej Egyptowſkej postajil, a da tebej prajieč: Pschiidž ke mni dele a njekomdž ho.

10. Ty dyrbiſch w kraju Gojenje pscherabacž, a bliſko pschi mni byč, ty a twoje džeczi, a twojich džeczi džeczi, twój drobny a wulki ſkót, a wschitko, kotrež masch.

11. Ta chzu cže tam ſežiwig, pschetoż budža hiſcheče pjeež drohe lęta; so by žnadž njeſahinył, ty a twój dom, a wschitko, kotrež masch.

Myſl, so mohla ho jeho żwójbę do Egyptowſkeje pscheradlicz, běſche ho Žosef i pschiberazej drohotu bližila, a Gojenſki kraj dyrbiſche bórzy sa najpschibodniſchi spōsnacž; tola wón je tu bôle ręczę i profecziskeho, wot Boha rošwětleneho ducha, hacž jenož po cžlowjſkej mudroſci a po cžlowjſkim wuliczenju. Žeho rada bě woprawdze Boža rada, jeho pucze běchu Bože pucze, hdyz hewak wo cžlowjſkich ſaměrach, tež hdyz su najajlepje wumyſlene, Žesaiasowe ſłown: Pschetoż moje myſle njeſzu wasche myſle, a wasche pucze njeſzu moje pucze. Alle kelfož njebeježa su wschęsche dyžli ſemja, tak su tež moje pucze wschęsche dyžli wasche pucze, a moje myſle dyžli wasche myſle.

12. Cžeho dla pał ſeže pschetož hiſcheče tak poſtróženi, so nje mibžeče ſebi i tym, kotrež praju, ſaradzieč? Hlej, wasche woczi widža a mojeho bratra Benjaminowej woczi widžitej, so ja ſam i wami ręczę we waschej ręczy a niz wjazy psches tolmaczerja, duž dha wérze žwojim wočzam, wone waž njeſiebaja; a Benjaminowemu ſwědečezenju nan tež ſawęſce méri.

13. Powjeseče dha mojemu nanej wschitku moju cžesč w Egyptowſkej, a wschitko, kotrež ſeže widželi; khwataječe a pschiidže ſem dele i mojim nanom; pschetoż ja wulzy žedžu, so bych jeho wohladal.

14. A wón poſtanyschi ſe žwojeho tróna, i kotrežo běſche dotal i nimi ręczę, a panu žwojemu bratrej Benjaminej woſkoli ſchije płakajzy; a Benjamin tež płakasche na jeho ſchiji.

15. A woſkha potom wschitlich po rjedże a płakasche nad nimi, jich woſkachy. A potom, hdyz běſche bratrow psches tak njemyſlaze dopokasma wodawazeje luboſcze bratrow ſmierował a jich ſkroblil, ręczęch u woni i nim.

A ſchto su drje i nim ręczęli? Bjese wscheho dwela ſu jemu wuſnali, so je jich ſkocz, Žosef a nanej ſkuczena, jich dotal putała,

a fakt je jimi nětkole derje, ſo ſu tajſe puta wotbyli. Radži ſu tycznosć pscheczerpili, kotruž je jimi nahotował, a i puczem, po kotrychž je jich wodžil, ſu ſpokojom.

Tam b'dże mi ſthadzecž ſwětlo jaźne,
So potajnosće pōsnaju,
A mjenuju to ſwiate, kražne,
Schtož k wuſlēdzenju njebe tu
Tam mój duch i džakom ſpomina
Na wschitke džiwnie podacza.

IV. 16—28. Też Faraon ſhoni wo tym, ſchtož bě ho w Jóſefowym hrodze podał. Wón ſo wulzy ſa to ſafimuje, ſo Jóſefa namolwia, ſo by nan a wscha jeho żwójbę ho pscheradli do Egyptowſkeje, a pōſczele jemu wosy, ſa to potrebne. Jóſefowi bratſja wróčza ho něko do Kanaana; i wopredka njevěri Jakub jich ręczę; tola wuhladajzy wosy, je wo wěrnosczi pscheradzeny; i dobom hori ho jeho žedženje, ſo by ſyna, kotrežo je ſtajnje ſa morweho měl, wohladal.

16. A jako ręcz (abo powjescz) bě ſlyſhana w Faraonowym domje, ſo běchu Jóſefowi bratſja pscheradli, lubjeſche ho Faraonej derje, a jeho domera ſ Jóſefej bě cžim dleje cžim bôle do ſameje luboſcze a pscheradzeny poſtrocziła; a dokelž ho tamna ręcz Faraonej ſpodobasche, dha ſpodobasche ho wě ſo tež wschitkim jeho wotrocza a pscheradzeny ludžom. Tola běchu tež woni ſami Žosefej pscheradli, pschetož ſchtó by był, kotryž njeby jeho lubował?

(Poſtraczenje.)

Poſluchasch na dobropoſchenje Chrysta?

Bohaty italſki ſemjan njebeſche ženie ſane nabožinske roſwuežowanja wužiwał a njeſnajesche mjenou Chrysta, Sbóžnika žwěta. Wulka ſkuposć, kotrejež wotrocž běſche, bě kóždeho i hidženjom pscheradzeny njeemu napjelnila. Žunu ho někajfemu proschererjej poſadzi, hacž k jeho hrodej pschiricž, psched kotrež wón runje njeſhto wotſchewiaze wužiwasche. Žako kłudeho wuhlada, pschikafa hnydom, jeho wotſchewiaze, tón pał proscheradzeny „Chrysta dla“ wo kuf ſhléba. Na tutu proſtrwu poruczi hnydom bohaty muž, i wulkemu ſpodziwanju ſwojich klužobnikow, ſo by ho kłudemiu ſyla poſruta dala. Tamne ſłowa, „Chrysta dla“, njeſchiridžechu jemu wjazy i myſlow, byrnjež njeſwiedžesche, ſchto chžedža prajiež. Tak tež njeſaſta wón w ſwojim ſwětym cžinjenju. Žunu běſche jenemu druhemu ſemjanej wulku njeprawdu ſčinil. Tón jeho nadpadže, wutorže jemu brónie a chžysche jeho ſkonzowacž. Duž wón ſam ſawola: „Chrysta dla pscheradzeny mje“! Hnydom ho ruka wróčzo ſežeze, kotrež chžysche jeho ſakkocž, a hłuboka kłutnoſc ſoteczeli hněw a njeſdroſc roſlobjeneho pscheradzenika. Se ſwiatocžnym hłyſom ręcky wón po khwili: „Chrysta dla ſzym tebie pscheradzeny!“ — Tuto ſkuposć tamneju ſłowow napjelni ſemjana i wulkim ſpodziwanjom, a wabjeſche jeho, ſa tym ho wobhonyowacž, ſchto w nich leži; ale wón njeſwiedžesche, hdze a fakt ſebi wo nich ſwětlo nadobyež. Žene puczowanje wjedžesche jeho do lutherſkeho kraja, tu namaka wón ſa wschelake praschenja ſwojego ſnitskownego bohate powučowanje. Žemu bu podate ſwiate pižmo, kotrež jeho i poluemu pōſnaczu Chrystu ſchineny. Wón bu ponizny, horliwy wučobnik ſesom Chrysta.

Puczowanje na horu Sinaj.

Sinai je ſa kóždeho cžlowjeka ſe ſwiatym wodžeczom poſtryth. Židža a ſcheczenjo wschęch cžažow ſu ju cžeczili jako horu Božego ſalonja, a pödla puczowanja do kraja Kanaana njeſchecze ſebi cžlowjek ničo horzysko, kiba ſo by horu džekacž ſaſnijow Božich wohladal.

Wſchedy pucz po morju hacž do El-Tor pschi Arabſkim ſaliwje a wot tam dwaj abo tsi dny pucza po kraju hacž do Sinaiskeho kłoschtra njemóžachmy nastupicž, dokelž w tamniſkich pschimbrſkich ſtronach mór kniejeſche. Mějachmy ho po dalskich a bôle napinazym puczu tam podacž, a dyrbiachmy ho hižo pschi ſahodu do Suezſkeho kanala na wjelbludowy ſribjet ſyñyč. Poſoldnu poſdże nastajichmy ho na pucz. Prénje ſostaniszechu po dwémaj hodžinomaj pucza ſiwaſche nam w Aiūn Musa w Mójsažowych žorlach. Běſche to wubjernje rjany wobras, tute žorla, někotre ſta ſchomow, ſelene a cžerſtwe, wschelakich družinow, wj-

żope datlowe palmy, tamariski a akazije woźrjedż puścżiny. Hōdżez bē městno trochu kryte, tam żm̄y sastali. Koło wołoko na schego rjaneho a dość wulkeho stana, do kotrehož běchmy nasche brěmjenja s żyrobu sestajeli, běchu żebi Beduinojo żwoje lěhwo postajili. Někotre wohnje běchu żapalene, pódla ležachu wjelbludżaze żedla, měchi t' pizy, tež někotre wjelbludy, kotrež žerichu. A wohnjam sežydachu żo beduinojo. Besche to rjaný napohlad! Jažnje a wjazdy żapachu plomjenja, daloko rosscherjachu żwieloseż a sczén. Besche to kuſlarſki wobras woźrjedż czemneje noz̄y. Pódla żedachu żynojo s puścżiną s klodnobrunym barbami, kotrež żo s wohnjowym żwielom jažnachu, wožebje hdyż jažne, husto dość zyle běle drasty jich kryjachu. Woni żebi bažniczki bajachu abo żo tež mjes żobu wadżachu. Někto postanje „schah“, so by wječorne modlitwy wuspewał. Rjenje klinčzi jeho hloboli hłos do ežischin. Wožebita modlitwa powyschi tež jeje sacžiszež: hacż żo wón wola t' Allahowemu mjenu, pak klečzo, pak stejo, pak sażo s čzolom żo semje dōtkajo, hacż wón dżewiecž a dżewiecždżecž mjenia żwojego Boha, kóžde někotre ras, kħwali żo klinčzi, jako by někajki spěv s hlowy pschednoschował, stajnje sacžujesč, so je to dżecžaza a prawdžita pobožnoſež. My żlychimy, so żo modli:

„Schwalicž ma żo Allah, knies wschitkikh stworjenjow,
Wón żmili żo nadę wschitkimi,
Wón wobjumuje wschitkikh.
Wón pschitħadżu na żudny džen!
Modlimy żo t'ebi a wołamy żo wo pomoż t'ebi;
Wjedż naž po prawych iżčežekach,
Po iżčežekach tajkich, kajkež żo t'ebi spodobaju,
Kotrež njesbudža twój hněw,
Tola niz po iżčežekach tajkich, kotrež khodža w bludże!“

Żortniwe rěcze rečachu żo woźpiet pschi wječornym požedženju; kaž je żo mi ſdało, wulħadżachu tajke wot Beduinskich hólzow; běchu to wježeli, džakowni pacholjo; s nimi mějachmy někotryžkuli żort a wježele, a dyż a dyż dosta żo jim sa pomoż poprjanż abo někajki pjenjes. Besche hara a wołańza ras pschewulka, kasachmy jim mér, a hnydom wonémichu wschitzy. Mjes tutej Beduinskej ežrjodu a pschi jich wjelbludach wužnychmy poždžišo — w privedawskich ežažach bychmy to sa żón měli — a wuspachmy żo pod hólym, s Božimi hweđdami početnym, spodživnje jažnym južnym njebjom runje tak derje, kaž hewak na zušym mětnje.

Pschichodne dny pschinježechu nam jenož mało ſajimaweho: se wschědneje puścżiny požbězechu żo jenož porědko pěkowe hórk, halle s daloka widżachmy wjashche hory.

S wjetsha żm̄y wschědne 11 hodžinow na wjelbludowym kribjecze żedżeli; horzota bē často tħiġna, jehanje pak njebe na pinaze. Wjelblud zyle stajnje stupa, th drje żo pschi jeho pschetupowanju żobu kolebaſch, tola so by pódla traſch iħoril, kaž na morju, hdyż wetr se żolmami lōdż na morju koleba, to żo njeje stało. Wjelblud stawaju a leħaju żo zyle pomału, hdyż Beduini licži: jedyn, dwaj, tsi po żwojich synkach. Nasche skoczata — njebeħchu to tamne lohke a spěšħne jēdne wjelblud, ale, dokelž dyrbjachmy jim s żela naschu pućzawansku nadobu na kribjeth klasz, mějachmy wjelblud sa pschenoschowanja — běchu żedlowane se żedlom, kotrež bē předku a sadu powyschschene wjashche dyžli dloni. Tu běchu plesħče a wodžecza, brěmjenja s nadobu a żame nasche matražy pschipažane. Horjeka żedżachmy zyle derje, bjes stracha; hacż dele na semju bē něhđe dwaj metraj; to pak bē derje, tak nječjujachmy horzotu, katraž s pschehrēteje semje żapasche. Tak móžesch żedżecž, kaž żo czi spodoba; żedžischi kaž kóždy jēdny na konju, abo kaž żónska hdyż jeha pak na prawej, pak na lewej stronje s nohomaj, pak móžesch jenu nohu wjelbludej na schiju połožicž.

Beschi džechu pódla żwojich skocżatow Beduinojo, nimale stajnje spěwajo bješe wschego motměnjenja, kaž żo do stajnje jenakfeje puścżiny hodži. Beduinojo běchu rjenje ſročzeni ludżo krenjeje wulkosče, s wjetsha starschi dyžli 30 lét, starschi dyžli 50 lét běche jenož jich schah. Wěstu storobu njemόža tebi ani hólży idželicž. Macžonu brune mjeswocža žu drje nimale stajnje s brodu wěnzwane. Hlowa je zyle wottihana jenož jeniezla kudżerawka nima żo wottihacž, dokelž budže po jich wěrje sa nju Muhamed żwojich wucžobnikow w paradiſu poſkobacž. Beduinska draſta je zyle jednora. Woni khodža jenož w rubjanej koſchli, katraž je s dolstym kožanym pažom wołoko bjudrow ſpažana, w scherhem tarbuſchu, katraž čapku někotři tež „fes“ mjenuja, a s pódusčow pod nohomaj; do paža maja patrony, wulki nôž abo mječ a trubku ſtikam;

pódla teho maja hishežje pschipažany tobakowý měſch a někotři te ſtělbu, s žela nowoczaſmu, s žela ſastarſku. Sso wě, jich dučowna wobdarjenoscž njeje pschewulka, hdyż rěča, dha powiedaju jenož wo żwojej ſažlužbje na pućzowanjach, wo żwojich wjelbludach, wo żwojich paſtuwach a wo podobnych wězach; so jedyn s nich pódla arabskeje rěče tež hrjeſku abo, kaž mój wjednik, tež něchtio s Italskej ſročumi, je wulzy wutradny pad, a pschi tym maja tola żwoje žive dny woħħad s mnichami, hrjeſku rěč recžazym.

(Poſtracžowanje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

S Rafez. Niedżelu, 26. okt., je na schego nowego kniesa fararja Jana Gólcža knies wjashchi żyrkwin radžicžel Meier rano we 8 hodžinach na němſkim kemſchenju, a na to knies farat Ssykora-Minakalſki, kotrež je tu duchowne ſaſtojſtvo w čažku njewobħażenja ſastawał, w żerbiskej Bożej ſlužbje żwiedżenjszy do nowego ſaſtojſtwa ſapokasał. Kniesa fararja do kóždeje Bożeje ſlužby knies wjashchi żyrkwin radžicžel a żyrkwi ſchedstejčerjo do wjedžechu, a wón mějeſche na němſkim, kaž tež na żerbiskim kemſchenju jara rjane nastupne předowanje. Woħħadni běchu ja tónle żwiedżenjski džen žyrkej na najrijejscho s wěnzami wupyschili. Někotre s nich mějachu żerbiske napiżma, kaž na pschikkad wěnz na wołtarju: „Pójce ke mni wschitzy, tiż ſeże sprózni a wobczeženi, ja chzu waż woħċewież.“ Na kletzji bē napiżmo widżecž: „Knjeże, ſdžerž nam Twoje żwiate żlowo!“ Wjashche kniesa fararja wjashche wěnz s napiżmom: „Tón knies požohnuj tebje s Ziona!“ a dale „Boże żlowo je prawa wucžba.“ Tele napiżma bē ſažo jedyn żobustaw żerbiskeho towarzystwa „Lipu“ jara rjenje napiſtał. Bóh lubi knies pak chžyl dacž, so bych u żo wschē te żlowa, kotrež žu żo rěczale, nad nowym kniesom fararjom a woħħadu dopjelnile.

S Rafez. Nasch wjele ſažlužbny a po zylej Rafečanskej woħħadze lubowanju dotalny farat em. Gólcž, kotrež je żo po 41 lětnym žwěrnym a žohnowanym ſaſtojſkym ſlutkowanju na woħpocžink podał, je niz jenož wot pruskeho, ale někto tež hishežje wot ſakſkeho kniežerſtwa džak a pschipoſnacze dostał. Sañżenu niedżelu je knies wjashchi żyrkwin radžicžel Meier kniesej fararje em. Gólcžej w pschedomnoſeži jeho żyna, naſchego nětčiſcheho kniesa fararja Gólcža mlödschego, kniesa fararja Ssyklor-Minakalſkeho a žyrkwinſkeho přjedstejčerſtwa rycerſki kħiżiż Albrechtſkeho rjada na żwajacze wħażnejne pschepodol. Bóh chžyl spożežicž, so by nasch privedawski knies farat tole wjashche wuſnamjenjenje hishežje dolhe lěta w żwojej nětčiſchej strovosczi a čerstwoſczi noži!

— Nowonatwarjeny Wjelečanski Boži dom żo pschichodnu pónđelu požwježi. Požwježenje směje knies superintendent Khežor s Radeberga a předowanje woħħadny farat knies dr. Rencž. Woħħada żo na požwježenje hotuje. Nowy Boži dom budže jedyn s najrijejschich Božich domow naſchje żerbiske Žužiży.

— W Hodžiju směje żo niedżelu a ja tydžen pruhu předowanje teju kniesow, kotrež je konſistorſtvo jako kollaturſtvo žyrkwinſkemu pschedstejčerſtwu porucžilo.

— Sserbska protyka wot kniesa fararja Kschijana wuſtojnie ſpiżana, je ſažo wuſħla a pola kniesa Ssmolerja a we wſchēch pschedawārnjach „Sserbskich Nowin“ dostačž. Lubi Sserbia! kipeče ſebi żerbisku protyku, do żerbiskeho doma żlužha żerbista protyka.

— W bližschim čažku wuńdże bibliſki pućznik na lěto 1903, kotrež je knies farat Matek-Huczinjanski ſestajal. Ssobustaw ſnihowneho towarzystwa dostaňu jón darmo, ale tež druhý móža ſebi jón, kiž žlowo żwiateho piżma na kóždy džen poſtigjuje, pola kniesow duchownych ja 10 np. kipicž.

— Knies ūjimski ſapóžlanz Ssmola je, kaž s wobżarowanjom žlyschimy, żwoje poħlanſtvo ſložiſ.

— Kral Jurij Sakſki je w ūjim ſtym tydženju w Lipſku žwoj preni kralowski wopht čzinil. Wón bē wot Lipſčanskeho woħħadlerſtwa najkražniſcho powitanj. To je żwēženje, kajku wulku luboſež je ſebi kral Jurij w krótkim čažku żwojego kralowanja hižo dobyl.

K rospominanju.

Ssrijedž bohatſtwa a khudobu je najlepſche živjenje.